

En Pere Font porta l'amor per l'art de construir a la sang: "El meu besavi ja es dedicava a la construcció, fa molts anys que l'empresa de construcció i promoció familiar és dempeus, encara que jo sóc el primer en fer d'arquitecte i haver creat un despatx propi. Tanmateix, no us penseu pas que tenir promotors i constructors vulgui dir feina més fàcil del món per a un arquitecte: vaig iniciar-me en aquest món treballant per a altres despatxos durant la carrera i més tard ja vaig col·laborar a l'empresa familiar. De mica en mica em van anar sorgint clients. Primer tenia el meu despatx a mitja jornada, fins que, al cap d'un procés de dos anys, he tingut prou volum de feina per tenir el despatx a jornada completa".

El nostre arquitecte insisteix que els principis no són mai fàcils i que, si bé la seva família sempre li ha donat suport, els condicionants de l'arquitecte no desapareixen mai: "Ser un arquitecte jove és tal com dir que costa trobar feina. I és comprensible: parlem d'inversions fortes, de feines cares, i la fesomia de novell de seguida és un handicap. Cal convèncer el client amb l'obra feta i ser conscient que, amb una mica de sort, amb cinquanta-cinc anys l'arquitecte haurà fet una mica de tot. Que si és un avantatge treballar per a coneguts? També els constructors i promotors construeixen sempre per a altri. El que sí és cert és que jo, com a arquitecte, sóc qui dono empena a la promoció ocupant el primer esglaó del procés constructiu: primer dissenyem plànols, després construïm i, finalment, promocionem. Si bé tinc via lliure per convèncer als promotors de molts aspectes arquitectònics de l'obra, els condicionants continuen sent-hi, i els pressupostos són sagrats, són un element que cal tenir sempre presents. Per això mateix intento d'agafar-me la limitació pressupostària com un repte: tenim tants diners per desenvolupar una idea concreta, doncs hi farem vuitanta voltes abans no ho aconseguirem, però traurem l'entrellat a l'equació pressupost-projecte. El que no podem fer de cap manera és renunciar a un projecte pel motiu econòmic; tenir tots els diners del món per gastar és un fre a la lluita de cada dia".

Durant dos anys aquest sabadellenc ha treballat a contrades tan distants com l'Empordà i Tarragona, encara que el rovell de l'ou ha estat sempre el Vallès: "La meva família ve d'Albons, un poblet del Baix Empordà, i això m'ha permès de fer obres a la comarca, encara que avui la feina cal buscar-la on hi ha més moviment; al Vallès és on tinc el gruix de la meva feina. El problema és que en aquesta febre constructiva d'avui manca visió general. El món esdevé cada cop més petit; avui Catalunya té dimensions de ciutat -de Barcelona a la Cerdanya o al Delta hi ha dues hores-, i si no tenim una foto global del que s'està fent cada municipi tira pel dret, tal com està passant al Vallès. No pot ser que municipis veïns tinguin normatives tan divergents: es justifiquen criteris defensats una personalitat i una identitat pròpies, però sovint fins a tals extrems que fa riure".

El localisme, el fenomen oposat a la globalització, també és moda:

"Tenim una normativa estatal, una d'autonòmica, una de local que es modifica d'una setmana per l'altra, i aviat entrarà en vigor la legislació europea. Senyors, vostès saben tot el que hem de complir? Cada administració té ple dret a aplicar les seves directrius, però cal sentit comú per evitar aprovar avui ordenances que demà seran obsoletes. Massa bona voluntat sovint no porta sinó a inseguretat i contradiccions".

En Pere parla amb coneixement de causa quan diu que la normativa és infinita, no en va es dedica a fer tot tipus de construccions. "Llar pluri o unifamiliar, m'agrada la rehabilitació i, si hagués de triar la feina més enutjosa, diria que és la nau industrial. De fet, però, l'industrial que tria un arquitecte per fer la seva fàbrica és perquè busca una imatge diferent a la dels polígons grisos i freds que acostumem a trobar. Mentre l'industrial busqui una caixa de sabates que comporti uns costos mínims i estigui a punt per fer-hi una activitat dins, els polígons continuaran essent com fins ara i dissenyats segons el mínim cost: si l'enginyer és qui condiciona el recinte segons l'activitat que s'hi hagi de desenvolupar també és normal que en faci el projecte. Ara per ara la indústria amb imatge no existeix, són poques les grans empreses que inverteixen en imatge de marca". I encara que en Pere no acostumi a dir que no als encàrrecs, hi ha una branca de la seva feina que, de moment, defuig: "Fins ara no m'he plantejat de presentar-me a cap concurs per accedir a fer obra pública. Reconec que és una alternativa però sempre he preferit buscar el meu camí; en l'urbanisme hi veig massa política".

Temps al temps, l'arquitecte jove no pot avançar a grans gambades: "De moment frueixo amb cada obra nova que se'm presenta. Em motiva que l'obra següent sigui més gran que l'anterior i anar-me atrevint cada cop més: estic obert a tot, i no em fa pas por si un projecte sembla poc interessant d'entrada; ja trobaré la manera de donar-li la volta i engrescar-m'hi".

Aquest arquitecte de virtuts irremplaçables, ganes de treballar i enginy, pot ser l'artífex de la casa del 2000: "El factor que falla en l'habitatge actual és l'espai. Calen mides més generoses, no haver d'entrar arreu amb calçador. Una llar amb espai funcionarà avui i sempre, perquè l'espai és virtut. Estic segur que s'esdevindrà un canvi substancial en el programa funcional de l'habitatge. Les llars guanyaran en flexibilitat i perdran en rigidesa, s'inspiraran més en la casa nipona: envans que s'obren, espais que s'uneixen. Encara que hi ha diferents factors que influeixen en el preu de les vivendes, la solució al problema del cost de l'habitatge només és una: abaratir el preu del sòl".

Per sort, en Pere ja té els pilars de la seva llar ben fonamentats: "La meva senyora va accedir a ajudar-me a hores quan li ho vaig proposar. Ella s'encarrega de les gestions administratives. Aquesta és l'única manera que jo pugui dedicar el màxim d'hores a projectar, perquè m'interessa de fer la feina tan bé com sàpiga". Si en pocs anys en Pere ha tingut temps de fer tant, prepareu-vos pels propers vint anys de professió.

“El factor que falla en l’habitatge actual és l’espai. Calen mides més generoses, no haver d’entrar arreu amb calçador. Una llar amb espai funcionarà avui i sempre, perquè l’espai és virtut”

Pere Font - Sabadell (Vallès Occidental)